

του Αγίου της Κυθρέας μας που βίωσε την εξορία και την αιχμαλωσία και το ξεριζωμό, υποκλινόμαστε και ασπαζόμαστε ταπεινά τα αγιασμένα λείψανά του παρακαλώντας για τις ικεσίες του στο Φιλάνθρωπο Κύριο να δώσει αντοχή στη βεβηλωμένη και λεηλατημένη για μια ακόμη φορά κωμόπολη της Κυθρέας μας και δύναμη σε μας τους εξόριστους που για 48 χρόνια ζούμε πρόσφυγες μακριά από τις πατρογονικές μας εστίες.

Κλείνω μνημονεύοντας τούς άγιους αρχιερείς των Χύτρων: τον Πάππο, τον Αθανάσιο, τον Φωτεινό, τον Σπυρίδωνα και Δημητριανό.

Μνημονεύουμε τέλος και τον ιερέα της Παναγίας της Χαρδακιώτισσας, Παπάκωστα Παπακωνσταντίνου, που φεύγοντας πήρε μαζί του και διέσωσε μαζί με τον επίτροπό του τον Μιχάλη Κυριάκου, τα λείψανα του Αγίου Δημητρίου και το εικόνισμα της Παναγίας της Χαρδακιώτισσας.

Τουρκική εισβολή

— Τι δλίψη σου, παππούλη μου, καταλαβαίνω
μα αυτές τις μπότες σου τις λασπωμένες
τί τις φυλάς τόσο πολύτιμα;
Να τη φιλήσης έμεινε
τη λάσπη που παρέμεινε.
Τουλάχιστο δεν τις ξεπλένεις;
Σε βλέπω και λυπάμαι έτσι που μένεις
και ξεχασμένος τις κυτάς ώρες πολλές.
— Να τις ξεπλύνω, γιε μου; Τί μου λές!
μ' αυτές είν' τις αγαπημένες
που πότσια πορτοκαλιές
για τελευταία φορά.
Η λάσπη τους είναι του Μόρφου χώμα
που σαν να πρόβλεπε τον χωρισμό
όσο περισσότερο μπορούσε κόλλησε και μένει ακόμα.
Τις μπότες μου, παιδάκι μου, θα καθαρίσω
όταν στο Μόρφου το περβόλι μου
θα πάω ξανά να το ποτίσω.

Κώστας Μόντης